

Sygn. akt IV Ka 241/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Nowosad

Sędziowie SSO Elżbieta Kościelniak (spr.)

SSO Maria-Siwiek-Walczak

Protokolant st.sekr.sądowy Piotr Durajczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosława Augustyniaka

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2015r.

sprawy W. J.

oskarżonego z art.54§1 k.k.s. w zw.z art. 9§3 k.k.s., art. 56§1 k.k.s. w zw.

z art. 6§2 k.k.s. i art. 9§3 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 3 lutego 2015r. sygn. akt II K 870/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 340 (trzysta czterdzieści) złotych.

Sygn. akt IV Ka 241/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 03 lutego 2015 r. w sprawie II K 870/13 Sąd Rejonowy w Kaliszu uznał oskarżonego W. J. za winnego tego, że:

I. w dniu 31 marca 2009r. w K., woj. (...) będąc prezesem zarządu (...) z.o.o. z/s w K. i faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi tej Spółki uchylił się od opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych w ten sposób, iż nie złożył deklaracji – zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2008, czym uszczuplił podatek dużej wartości w kwocie 1.185.298 zł.

tj. czynu z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 70 stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 70 zł.

II. w dniu 31 marca 2009r. w K., woj. (...) pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) z.o.o. z/s w K., podatnika podatku od towarów i usług, NIP (...), jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi Spółki,

w składanych Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu w K. deklaracjach dla podatku od towarów i usług VAT – 7 Spółki za miesiąc 01.2008r. złożonej w dniu 25.02.2008r. za miesiąc 02.2008r., złożonej w dniu 25.03.2008r. za miesiąc 03.2008r. złożonej w dniu 25.04.2008r., za miesiąc 04.2008r. złożonej w dniu 16.05.2008r., za miesiąc 05.2008r. złożonej w dniu 25.06.2008r., za miesiąc 06.2008r. złożonej w dniu 25.07.2008r. za miesiąc 07.2008r., za miesiąc 06.2008r. złożonej w dniu 25.07.2008r., za miesiąc 07.2008r. złożonej w dniu 25.08.2008r., za miesiąc 08.2008r. złożonej w dniu 25.09.2008r., podał nieprawdę w ten sposób, że jako podmiot nieuprawniony dokonał obniżenia kwot podatku należnego o kwoty podatku naliczonego niewynikającego z faktur VAT na nabycie towarów, przez co naraził podatek na uszczuplenie w łącznej kwocie 1.374,806 zł. co stanowi kwotę dużej wartości

tj. czynu z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 70 zł.

Nadto na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 2 kk oraz art. 39 § 1 kks w miejsce z osobna wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności oraz grzywny Sąd Rejonowy w Kaliszu wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 100 stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 70 zł, której wykonanie na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat oraz oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na podstawie art. 41 § 4 pkt 1 kks w zw. z art. 41 § 2 kks określił wobec oskarżonego obowiązek uiszczenia na rzecz Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. kwoty 1.185.298 zł. tytułem podatku dochodowego oraz kwoty 1.374.806 zł. tytułem podatku od towarów i usług i to w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku. Nadto orzekł o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego W. J.. Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności:

- art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów,
- art. 5 § 1 kpk oraz art. 74 § 1 kpk, poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności,
- art. 410 kpk poprzez oparcie wyroku na nieujawnionych w toku rozprawy dowodach w tym na ustaleniach płynących z ksiąg rachunkowych spółki oskarżonego, które to dokumenty nie były załączone do akt sprawy, nie przeprowadzono z nich dowodu, nie załączono ich w poczet materiału dowodowego,
- art. 167 kpa poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodów z zeznań w charakterze świadków pracowników, właścicieli, udziałowców, osób zarządzających czy kogokolwiek innego związanego z firmą (...) celem ustalenia czy rzeczywiście dochodziło do sprzedaży paliw pomiędzy firmami,
- art. 167 kpa poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodów z zeznań w charakterze świadków osób dowożących paliwo na stacje oskarżonego przy jednoczesnym przyjęciu tezy, iż paliwo nie było dostarczone przez firmę (...) zaś musiało być dostarczone przez inne podmioty,
- art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez przewartościowanie zeznań świadka E. M. która jako pracownik organu kontroli skarbowej przedstawiła wersję zdarzeń widziana ze swojej perspektywy, oceniając ją przez pryzmat ustaleń poczynionych w toku postępowania kontrolnego,
- art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez przewartościowanie dowodów z dokumentów z przeprowadzonej kontroli skarbowej przez UKS Poznań które przedstawiały wersję zdarzeń widzianą z perspektywy urzędu, oceniając ją przez pryzmat ustaleń poczynionych w toku postępowania kontrolnego,
- art. 160 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości ewentualnej szkody poniesionej przez Skarb Państwa i oparciu się w tym zakresie na ustaleniach (...) w P. przy czym jako, że jest

to wiedza A. zakresie wiadomości specjalnych zasadne i konieczne było pozyskanie opinii biegłego z dziedziny rachunkowości,

- art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucam istotne naruszenie przepisów procedury, które to miało wpływ na wynik sprawy a polegało na obrazie art. 399 kpk poprzez brak pouczenia oskarżonego o zmianie kwalifikacji prawnej czynu i przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, ponieważ pozbawiło oskarżonego prawa do obrony choćby przez dobór odpowiedniej taktyki procesowej oraz uniemożliwiło mu wypowiedzenie się co do samej zmiany aktu oskarżenia, a samo w sobie powodowało obligatoryjne zaostrzenie odpowiedzialności grożącej oskarżonemu,
- art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2 kpk powyższemu wyrokowi zarzucam istotne naruszenie przepisów procedury które to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, polegające na obrazie dyspozycji art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk, albowiem pisemne uzasadnienie wyroku dotknięte jest wadami, gdyż nie zawiera wszystkich niezbędnych elementów konstrukcyjnych – obraza ta miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem wady pisemnego uzasadnienia wyroku utrudniają oskarżonemu skontrolowanie wyroku, a zatem i skorzystanie z prawa do odwołania się oraz prowadzą do wniosku, iż sąd mógł przekroczyć granice swobodnej oceny dowodów,
- naruszenie zasady bezpośredniości poprzez przywołanie mających znaczenie dla ustaleń stanu faktycznego zeznań pracowników Urzędu Celnego złożonych w innej sprawie, gdy tymczasem zasadne byłoby przesłuchanie ich, zgodnie z zasadą bezpośredniości przed Sądem orzekającym meriti.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający w szczególności:

- w przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego polegające na sprzedaży udziałów w spółce z.o.o. było czynnością pozorną, gdy brak jest w materiale dowodowym przesłanek aby stwierdzić taki stan rzeczy,
- w przyjęciu, iż nigdy nie istniały faktury dokumentujące zakup paliw z firmy (...), gdy tymczasem faktury te nie tylko posiadał oskarżony, ale widziała je także księgowa M. oraz widzieli pracownicy oskarżonego, pracownicy firmy (...) osoby przejmujące dokumentacje od oskarżonego, osoby biorące udział w zbyciu spółki, a ponadto faktury te znajdują się w księgach handlowych spółki która oskarżony sprzedał na rzecz Pana S.,
- w przyjęciu, iż spółka (...) nie istniała i nie prowadziła żadnej działalności, gdy tymczasem w okresie tym – co wynika z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków prowadziła ona działalność gospodarczą, a nawet realizowała kontrakt dla Komendy Policji,
- w przyjęciu, iż spółka (...) nie mogła wystawiać na rzecz spółki oskarżonego faktur i być podmiotem obrotu gospodarczego jako, że nie składała deklaracji podatkowych, co jest o tyle nie zasadne, iż oskarżony nie mógł o tym wiedzieć i nie może ponosić odpowiedzialności za zaniechania innych podmiotów,
- w nieustaleniu wszystkich faktów, z których można by wysnuć prawidłowy wniosek o kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w tym nie podjęciu nawet próby przesłuchania osób z (...) i nie załączeniu w poczet materiału dowodowego ksiąg handlowych spółki (...),
- w przyjęciu za ustalone faktów bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym,
- w przyjęciu, że oskarżony obejmował swoim zamiarem narażanie na uszczuplenie należności publicznoprawnej poprzez niezłożenie PIT-u rocznego, gdy tymczasem nie był do tego upoważniony gdyż nie był już ani udziałowcem ani członkiem organów spółki, a obowiązek ten spoczywał na osobie pełniącej funkcję Prezesa spółki na czas kiedy konieczne było złożenie stosownych dokumentów, zaś gry organ ten nie był powołany konieczne było powołanie przez Zgromadzenie Wspólników kuratora spółki,
- w nietrafności przyjętych kryteriów oceny.

W konkluzji apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego W. J. nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący

i dokładny przeprowadził postępowanie gromadząc kompletny materiał dowodowy, który poddał rzetelnej analizie, co znalazło odzwierciedlenie

w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Stąd niezasadne jest kwestionowanie przez apelującego rzetelności ich sporządzenia. Zdaniem obrońcy uzasadnienie dotknięte jest wadami, które utrudniają skontrolowanie zaskarżonego wyroku. Odnosząc się do tego zarzutu Sąd Odwoławczy zważył, iż poza wskazaniem przez skarżącego jakie elementy winno zawierać uzasadnienie wyroku oraz zacytowaniem orzeczenia Sądu Najwyższego stwierdzającego, iż uzasadnienie wyroku dotknięte wadami niedającymi możliwości skontrolowania prawidłowości postępowania i rozumowania Sądu

I instancji winno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku, apelujący nie wykazał jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd orzekający w konstruowaniu pisemnych motywów wyroku, z jakich powodów tok rozumowania przezeń przedstawiony jest wadliwy. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zdaniem Sądu Odwoławczego sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 kpk. Ustalenia faktyczne przedstawione zostały w sposób szczegółowy, jasny,

z powołaniem konkretnych dowodów na każdą okoliczność. Materiał dowodowy został wnikliwie oceniony. Co istotne każdy przeprowadzony dowód Sąd rozważał szczegółowo i w kontekście pozostałych dowodów, oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności i wzajemnych relacji z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawideł logicznego rozumowania. Sąd Rejonowy zaprezentował należycie tok swojego rozumowania, wskazał którym dowodom w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę lub waloru tego odmówił. Zaprezentowanemu w ten sposób stanowisku oraz wyprowadzonym wnioskom nie sposób zarzucić braku logiki (por. wyrok SO w Olsztynie z 24.09.2013r. VII Ka 857/13 LEX 1715944, wyrok SO w Zamościu z 3.10.2013r. II Ka 645/13 LEX 1728285).

Stawiając zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych skarżący przedstawił mało przekonujące zastrzeżenia charakteryzujące się częściowo znaczną ogólnikowością. Zarzucił wyrokowi np. „przyjęcie za ustalone faktów bez dostatecznej ku temu podstawy w zebranych materiale dowodowym” lub „nietrafność przyjętych kryteriów oceny”. W pozostałym zakresie zarzuty sformułowane w tej kwestii nie zmierzają do wykazania konkretnych uchybień, które mogłyby podważyć poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów, w oparciu o którą tych ustaleń dokonano.

Skarżący w sposób wybiórczy traktuje materiał dowodowy, polemizuje z oceną Sądu orzekającego prezentując odmienny pogląd. Jednak sam fakt, że ocena dowodów i ustalenia Sądu orzekającego nie odpowiadają preferencjom apelującego, nie wystarczy by skutecznie podważyć rozstrzygnięcie Sądu

I instancji, a Sąd ten co do każdej okoliczności podniesionej przez skarżącego co do której zgłaszał zastrzeżenia, wypowiedział się. Sąd Odwoławczy natomiast w pełni podzielił dokonaną przezeń ocenę dowodów. Stąd nie widzi potrzeby szczegółowego odnoszenia się do zastrzeżeń zgłaszanych w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji Sądu I instancji.

Równie szczegółowe są zarzuty obrazy przepisów postępowania zawarte w apelacji, choć zauważyć należy, że w dużej mierze faktycznie sprowadzają się do kwestionowania oceny poszczególnych dowodów i w konsekwencji ustaleń faktycznych dokonanych w przedmiotowej sprawie przez Sąd orzekający.

Apelujący naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów upatruje, w jak to określił „przewartościowaniu dowodów” i to zeznań świadka E. M. – pracownika organu kontroli skarbowej oraz dokumentów

z przeprowadzonej przez UKS w Poznaniu kontroli, bowiem jak to określił dowody te „przedstawiły wersję zdarzeń widoczną z perspektywy urzędu oceniając ją przez pryzmat ustaleń poczynionych w toku postępowania kontrolnego”. Apelujący pominął jednak fakt, iż zarówno zeznania świadka E. M. jak i dokumenty pokontrolne były ocenione przez Sąd Rejonowy tak jak każdy inny dowód w tej sprawie. Sama tylko okoliczność, iż świadek jest pracownikiem organu kontroli skarbowej, a dokumenty były wytworem pracowników UKS w Poznaniu, nie może umniejszać wiarygodności tychże dowodów. Zostały one rzetelnie przeanalizowane przez Sąd Rejonowy

w kontekście pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie i osądzone zgodnie z regułami określonymi w art. 7 kpk. Apelujący nie przedstawił żadnego dowodu, argumentu, okoliczności podważających tę ocenę.

W świetle przeprowadzonych dowodów w niniejszym postępowaniu nie ma uzasadnienia także zarzut obrazy art. 167 kpk polegającej na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z zeznań ogólnikowo wskazanych osób, w tym pracowników oskarżonego, mających wypowiedzieć się czy dochodziło do sprzedaży paliw pomiędzy firmą (...) a firmą oskarżonego oraz bliżej nieokreślonych osób, które dowoziły paliwo oskarżonemu. Przede wszystkim zauważyć należy, że w trakcie postępowania przed Sądem I instancji obrońca i oskarżony złożyli wnioski o przesłuchanie w charakterze świadków S. J., T. S., M. G. i T. L. – pracowników oskarżonego i osoby te w tym charakterze zostały przez sąd przesłuchane, a ich zeznania ocenione (k. 448). Innych wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków zarówno obrońca jak i oskarżony nie złożyli. Sąd nie widział potrzeby przeprowadzania dowodów z urzędu, bowiem jak wykazał w pisemnym uzasadnieniu, zebrał materiał dowodowy w wystarczającym zakresie i to stanowisko w ocenie Sądu Odwoławczego zasługuje na akceptację.

Trudno też odnieść się do zarzutu oparcia zaskarżonego wyroku „na nieujawnionych w toku rozprawy dowodach, w tym na ustaleniach z ksiąg rachunkowych spółki oskarżonego”, z których sąd dowodu nie przeprowadził.

Skarżący niestety poprzestał na tak ogólnikowym sformułowaniu tego zarzutu nie wyjaśniając jakie konkretnie dowody ma na myśli. Sąd Odwoławczy przeanalizował akta sprawy, w szczególności protokoły rozpraw

z dnia 7 marca 2014r. (k. 334 – 335v) oraz z 27 stycznia 2015r. (k. 439 – 440v) z zapisami wydanych przez Sąd postanowień o ujawnieniu bez odczytywania szeregu dokumentów oraz treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku,

w których Sąd Rejonowy wskazał dowody na poparcie konkretnych okoliczności - dowody w postaci dokumentów wcześniej ujawnione przez Sąd Rejonowy. W tym stanie rzeczy zarzut apelującego nie znajduje uzasadnienia.

Za chybiony należy także uznać zarzut obrazy art. 399 kpk poprzez brak pouczenia oskarżonego o zmianie kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, w tym przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego. Jak wynika bowiem z protokołu rozprawy z 27 stycznia 2015r., w której uczestniczył obrońca oskarżonego, Sąd orzekający uprzedził strony na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 399 §

1 kpk o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt

I oskarżenia z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks ewentualnie art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks, a czynu w pkt II oskarżenia z art. 56 §

1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks ewentualnie art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks. Zaznaczyć należy, że art. 6 § 2 kks dotyczy właśnie jedności czynu. Stosowny zapis wydanego w tej kwestii postanowienia

znajduje się we wskazanym protokole na k. 440 akt. W tym stanie rzeczy niezrozumiałe jest twierdzenie apelującego, iż oskarżony (na rozprawie obrońca oświadczył, że oskarżony wie o terminie rozprawy i wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność na co sąd przystał, a na wcześniejsze rozprawy oskarżony nie stawiał się) oraz obrońca (jak wskazano wcześniej obecny na rozprawie) zostali zaskoczeni decyzją sądu, nie mogli skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 399 § 2 kpk. Obrońca oskarżonego nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, nie sygnalizował, iż w tej sytuacji musi przygotować się do obrony, nie wnosił o przerwanie rozprawy, choćby po to by skontaktować się

z oskarżonym, oskarżony zaś godząc się na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność akceptował wszystkie czynności mające miejsce w trakcie rozprawy.

Niezrozumiałe jest także zarzut dotyczący naruszenia zasady bezpośredniości. Zdaniem skarżącego Sąd orzekający zamiast jedynie przywołać zeznania pracowników urzędu celnego złożone w innej sprawie winien te osoby przesłuchać na rozprawie w przedmiotowym postępowaniu. Jednak w tej kwestii zauważyć należy, że na rozprawie 27 stycznia 2015r. Sąd na zgodny wniosek stron uznał za ujawnione bez odczytywania zeznania świadków K. K., D. S. i J. W. złożone w sprawie II K 9/12 Sądu Rejonowego w Kaliszu. Obecny na rozprawie obrońca nie wniósł ani o odczytanie tychże zeznań ani też nie złożył wniosku o przesłuchanie tychże świadków przed sądem orzekającym. Zauważyć nadto należy, że akta sprawy II K 9/12 Sądu Rejonowego w Kaliszu były znane oskarżonemu i obrońcy wcześniej, bowiem przedmiotowa sprawa miała być rozpoznana łącznie ze sprawą II K 9/12 Sądu Rejonowego w Kaliszu, jednak postanowieniem z dnia 19 października 2013r. została wyłączona do odrębnego rozpoznania (k. 229, 234). Już w dacie wniesienia aktu oskarżenia w niniejszej sprawie (15 marca 2013r. – k. 224) zarówno oskarżonemu jak i jego obrońcy była znana treść zeznań pracowników urzędu celnego. W pisemnym uzasadnieniu apelacji skarżący szeroko wywodzi o znaczeniu zasady bezpośredniości w procesie karnym, ale nie wskazuje jakie przyczyny spowodowały zmianę jego stanowiska i uznanie, że koniecznym jest bezpośrednio przesłuchanie tych świadków (tu zaznaczyć należy, że świadkowie jedynie zgodnie podali, że podczas kontroli nie sprawdzali faktur wystawionych przez (...)) zamiast odczytania czy też ujawnienia bez odczytywania ich zeznań, czego obrońca przed sądem w żaden sposób nie kwestionował, a nawet o to wnosił.

Za niezasadne należy też uznać czynienie Sądowi Rejonowemu zarzutu, iż w celu wyliczenia szkody wyrządzonej przestępczym działaniem oskarżonego nie skorzystał z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Odnośnie tej kwestii Sąd Odwoławczy zauważył, iż wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości obrońca złożył już przed sądem I instancji. Tenże sąd na rozprawie 7 marca 2014r. (k. 335) oddalił wniosek wskazując m.in. że wnioskodawca nie wskazał żadnych uchybień, które dyskwalifikowałyby ustalenia szkody dokonane przez organy skarbowe. Takich uchybień nie wykazał także skarżący w apelacji. Poza zgłoszeniem zarzutu w tej kwestii w uzasadnieniu apelacji jej autor w ogóle nie wypowiedział się z jakich powodów niewystarczające dla ustalenia szkody była niewątpliwie fachowa wiedza pracowników urzędu skarbowego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Odwoławczy poparł argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu cytowanego postanowienia.

Nie sposób też podzielić stanowiska apelacji w kwestii naruszenia reguły określonej w art. 5 § 2 kpk. Skuteczne posłużenie się przez skarżącego tym zarzutem mogłoby przynieść oczekiwany efekt tylko wówczas, gdy można wykazać, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Przepis art. 5 § 2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustaleniu stanu faktycznego po stronie Sądu orzekającego. Dla zasadności zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo nie wystarczą więc wątpliwości co do dowodów zaprezentowane przez stronę (por. wyrok SA w Łodzi z 17.03.2015r. II AKa 8/15 LEX 1661228, postanowienie SN z 8.05.2015r. III KK 33/14 LEX 1713025). Nadmienić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji dokonał jednoznacznych, niewątpliwych ustaleń faktycznych.

Reasumując, powyższe rozważania wskazują na nietrafność zarzutów apelacji.

Ocena prawno – karna zachowania oskarżonego nie budzi zastrzeżeń.

Wysokość wymierzonej oskarżonemu kary Sąd I instancji należycie uzasadnił. Wskazał także z jakiego powodu pozwolił oskarżonemu skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Odwoławczy podzielił rozsądną argumentację przedstawioną w tym zakresie. Zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.).